

Světcí jsou plodem stromu církve

Článek mons. Flavia Capucciho, postulátora kanonizační kauzy Josemaríi Escrivy, napsaný u příležitosti konzistoře z 26. února v Řimě.

15.05.2002

Světcí jsou nádherným plodem stromu církve. Jejich bytí je prodchnuto láskou k bližnímu, jež vytváří mystické tělo Kristovo, svůj život strávili v jednotě se všemi bratry ve víře a vždy hlásali jednotu. Procházíme-li životopis jakéhokoli

světce, snadno nalezneme tuto spojující nit jednoty.

Josemaría Escrivá se narodil počátkem minulého století v křesťanské rodině ve španělském Barbastru. Na příkladu svých rodičů vidí a vstřebává, jak jsou ctnosti přirozené a přitažlivé: prostý život v běžné křesťanské rodině, vytvářený ctnostnou prací, službou, radostí, modlitbou, bolestí a láskou. Chodí do školky vedené Dcerami křesťanské lásky, svá první písmena se učí ve škole bratří piaristé, kteří též posilují jeho základní znalost katolického učení. Jeho svátostný život začíná pod vedením rodičů a místního kléru brzy: Josemaría bude vždy rád vzpomínat, jak mile vyslechl jeden řeholník jeho první zpověď. Mezitím mu přibývá sourozenců a s příchodem dětí roste i štěstí rodičů.

Roku 1915 se rodina po několika obtížných rocích, protkaných

protivenstvími a bolestí, stěhuje do města Logroña. A právě tam v zimě roku 1917 pohled na stopy bosých nohou jednoho kajícího karmelitána ve sněhu zasáhne mladé Josemaríovo srdce a vede ho k otázce: „A já, co dělám pro Boha já?“ Touto otázkou začíná cesta plného odevzdání, na níž nikdy nebude sám. Vždy s ním bude Boží milost, podpora rodičů a sourozenců a příklad mnoha lidí. Tuší, že Bůh má plány s jeho životem, ale neví jaké. Chodí do semináře, kde mu zkušení kněží pomáhají upevňovat povolání a směřovat jeho touhu plnit Boží vůli. Eucharistie se stává středem veškerého jeho bytí. Jeho myšlenky a činy se točí kolem Svátostného Ježíše, velké lásky jeho srdce a základu jednoty církve.

Od chvíle, kdy roku 1925 přijme kněžské svěcení, se obětavě věnuje výkonu svého úřadu mezi lidmi všech vrstev, zejména mezi chudými

a nemocnými. Prosí je o almužnu v podobě modlitby, jediné síly, v níž vkládá splnění oné Boží vůle, kterou ještě nezná. Od roku 1927 žije v Madridu, kde se stará o nemocné v nemocnicích vedených řádovými sestrami a dalšími lidmi dobré vůle, kteří v oněch letech, jež byly pro katolickou církev ve Španělsku tak těžké, dávají v sázku zdraví a občas i život. Během těchto prvních kněžských kroků je jeho duchovním rádcem jeden jezuita. Několik let je kaplanem kláštera řádových sester.

Roku 1928 se po mnoha modlitbách rodí Opus Dei. Aniž se přestane starat o chudé a nemocné, don Josemaría se ihned pouští do práce mezi studenty, zaměstnanci, dělníky, umělci a také kněžími a všechny je vyzývá, aby zblízka následovali Krista a snažili se posvěcovat svou každodenní práci. Od té chvíle neúnavně podněcuje apoštolát Opus Dei a jeho práce zasahuje tisíce lidí

ze všech profesních a společenských prostředí, kteří cítí sílu křesťanského povolání.

Ve čtyřicátých letech jednak vykonává velmi intenzivní kněžskou činnost mezi laiky, jednak vede – na žádost biskupů – duchovní cvičení, jichž se účastní tisíce kněží z mnoha španělských diecézí. Podnítl mnoho povolání ke kněžství a řeholnímu životu a vyzývá všechny tyto lidi, aby na své cestě vytrvali, i když přijdou těžkosti.

Od chvíle, kdy zakladatel Opus Dei roku 1975 zemřel, přicházejí do postulace, která se věnuje jeho blahořečení a svatořečení, tisíce dopisů od farářů, řeholníků, řeholnic, biskupů, členů sdružení věřících a mnoha jiných lidí, kteří žádají o zahájení procesu svatořečení „svého přítele Josemaríi“. Prelaturu dodnes s láskou podporují všichni tito přátelé jejího zakladatele a jejich

počet se po roce 1975 díky rozšíření jeho učení a jeho spisů znásobil. Abychom uvedli alespoň jeden příklad, existuje dnes více než 500 kontemplativních společenství – mužských i ženských – v různých zemích světa, jež spolupracují s Opus Dei a jež činnost Díla podporují svou vytrvalou modlitbou.

Osobní příběh mons. Josemaríi Escrivy a dějiny instituce, kterou založil, jsou spoluurčovány církevní jednotou, charakteristickým rysem života světců, který „ztělesňuje a odráží samotnou podstatu mysteria církve“ a který, je-li prodchnut láskou k bližnímu, představuje jeho „srdce“ (Novo Millennio ineunte, č. 42). Papež vyzývá všechny křesťany, aby „učinili z církve dům a školu jednoty“ (č. 43), a to i skutky. A svatořečením nabízí výmluvný příklad oné spirituality jednoty. Ano, neboť když hledíme na světce, připadá nám přirozené vidět je jako

„bratry ve víře v hlubokou jednotu mystického těla, a tedy ´ někoho, kdo mi náleží´ (...), ´ dar pro mě´“ (č. 43): vědomí, že se nám dostalo tohoto daru, dává v srdci vzniknout pocitu vděčnosti Bohu a církvi.

5. března 2002.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/svetci-
jsou-plodem-stromu-cirkve/](https://opusdei.org/cs-cz/article/svetci-
jsou-plodem-stromu-cirkve/)
(30.03.2026)